

Terug naar Ibiza

***Terug naar
Ibiza***

Belinda Meuldijk

Coverontwerp en foto's: Belinda Meuldijk en Freek
Arriëns

ISBN: 9 789402 126013

© Belinda Meuldijk 2014

Inhoud.

Playa d'en Bossa 1968	7.
Het Huis	13.
De artiest	21.
Topless	29.
Puppy love	34.
Paint it Black	51.
De weg terug '69	66.
Achterop bij Jim Morrison	82.
The bad moon rising	99.
Kus les	112.
Es Vedra	125.
Proud Mary	140.
Dansen met Dali	162.
Born to be wild	170.
Terug naar Ibiza	185.

Playa d'en Bossa 1968

“Je bent te laat,” zei de strandbarman hoofdschuddend. Om de klap wat te verzachten zette hij een glas lauwwarme rode wijn voor mijn vader neer.

“Waarvoor?” vroeg mijn vader beleefd.

“Het eiland is verpest. Je had twee jaar geleden moeten komen.”

“Hoezo?” vroeg mijn vader. Ze zaten in de schaduw van het rieten dak, maar zonder dat ik zijn gezicht kon zien, wist ik dat mijn vader niet echt geïnteresseerd was. Waarschijnlijk was hij in gedachten al bezig om de opening scene van een nieuwe film te schrijven: de sfeer in deze strandtent opnemend gevolgd door een long shot van het prachtige uitzicht.

“Hoezo?” herhaalde de barman nu mismoedig: “omdat er toen nog geen toeristen op Ibiza waren!” Hij schonk zichzelf ook maar een glas in.

Ik keek naar buiten. Deze kleine gammele chiriquito, zoals strandtenten hier heetten, was de enige op het vijf kilometer lange witte zandstrand. Aan de achterkant hadden we onze Mini geparkeerd omdat de weg daar eindigde, naast een scheef uithangbord dat vermeldde dat dit ‘Playa d'en Bossa’ was. Aan de voorkant op het strand was maar één fel gekleurde parasol te zien: die van mijn moeder. Ze stond er naast, bezig om een

weerbarstige badmuts over haar blonde krullen te trekken, klaar voor een duik in de grote blauwe zee. Tussen haar en de horizon was maar één schip, een stipje onderweg naar een ver land. Behalve mijn moeder was er op het strand helemaal niemand.

“Toeristen?” hoorde ik mijn vader vragen.

De barman knikte somber.

“Maar dat is mijn vrouw,” zei mijn vader, inzoomend op haar prachtige figuur.

De stilte werd alleen verbroken door de krekels en het geluid van de kabbelende golven.

Er zat een melodie in mijn hoofd, een song die ik de dag ervoor, toen we aankwamen op dit eiland voor het eerst had gehoord. Begeleid door een onheilspellende gitaar zong een vrouwenstem, beangstigend en verleidelijk tegelijk: “one pill makes you larger, and one pill makes you small. And the ones that mother gives you, don’t do anything at all...” Er zat een geheimzinnige dreiging in, onweerstaanbaar voor jonge meisjes zoals ik. Het lied was net zo nieuw als Ibiza.

Het was 1968 en mijn vader had, tijdens een moment van impulsieve verstandsverbijstering een huis gekocht, een deel van een Moors kasteel, zoals hij zelf zei. Het lag boven in de oude stad bij de kathedraal met uitzicht over de haven, gebouwd in de zestiende eeuw en sedertdien niet meer gerenoveerd.

“Het heeft een balkon. Je kan er een waslijn ophangen,
”was alles wat mijn vader mijn moeder er over vertelde.
In die tijd vroegen mannen hun vrouw niet om hun
mening. Mijn ouders hadden wat men een open
huwelijk noemde, wat inhield dat mijn vader deed waar
hij zin in had, erop rekenend dat mijn moeder zich vroeg
of laat bij hem voegde, met name tijdens de
schoolvakanties. Ze kwamen uit totaal verschillende
milieus: zij uit een welgestelde intellectuele familie en hij
uit een eenvoudige arbeidersklasse, maar zij deelden een
groot wantrouwen ten opzichte van geld, trokken zich
niets aan wat anderen van hen vonden en waren dol op
avontuur.

Daarom had mijn moeder zonder bezwaar onze koffers
gepakt en was hem gevolgd naar dit onbekende eiland.

Het was een tip geweest van Cybill, een hippe jonge
vrouw die onuitgenodigd, zoals de meeste gasten, op een
van onze feesten in Holland verscheen: Ibiza was ‘dé
plek voor artiesten.’

“Schilders, beeldhouwers, schrijvers, ‘Le Corbusier,
Hausman, Picasso, Walter Benjamin, noem ze maar op,
ze zijn er allemaal. Jij zou ook moeten komen...”

Mijn vader had al die grote namen niet nodig. Eén blik op
Cybill was voldoende: waar zij was, moest het wel
opwindend zijn. Dus hier waren we.

Twee jaar te laat, als je de lokale horeca moest geloven.

Voor mij persoonlijk denk ik dat het eerder iets te vroeg was.

Ik was veertien, mijn benen waren te lang en mijn ogen te groot en al noemde mijn vader mij een 'beauty', daar geloofde ik niets van. Niet als je naar het klassieke voorbeeld van schoonheid keek: mijn moeder. Nee, dié was pas mooi ! Dus ik, het lelijke eendje, verborg mijn gezicht achter mijn lange bruine haar en als ik zo nu en dan door een kiertje naar buiten keek, dan vond ik de wereld angstaanjagend, want alle mannen waren kinderlokkers, alle vrouwen waren dom en alleen zwervkatten hielden van mij. Mijn broer Alex, aan de andere kant, was een man van de wereld. Hij zette bijvoorbeeld een single op van Bob Dylan en zei dat ik moest luisteren naar de woorden: 'For the times, they are a-changin', a-changin, dat betekend áán het veranderen, Kaitlin!' of hij liet mij een foto zien van de Beatles en vroeg wie van hen het meisje was. Ik wees op Paul Mc.Cartney en werd onmiddellijk gewurgd door mijn nichtje die verliefd was op 'Poll' zoals zij het vol verlangen uitsprak. Ze had een poster van hem boven haar bed en hoopte dat hij haar zou zoenen in haar dromen. Op haar mond. Gatver. Ik had posters van paarden boven mijn bed. Maar dat zou allemaal anders worden, zoals Bob Zimmerman al voorspelde voordat hij Bob Dylan was. En het was hier, op Ibiza, dat de tijden voor mij áán het veranderen zouden gaan!

Maar op dit moment, terwijl ik mijn lauwwarme flesje cola op had en mij los trok van het kleverige stoeltje in de strandtent, wilde ik mijzelf alleen maar verplaatsen van de hitte naar de koele zee. Mijn broer was het daar mee eens, haalde ons luchtbed uit de Mini en begon te blazen. Dit was een lang en vermoeiend karwei, omdat je mond zich vulde met de smaak van groen rubber en je ogen al uit hun kassen sprongen terwijl je nog niet eens halverwege was, maar het moest gedaan worden. Je kon namelijk niet de zee in zonder luchtbed. Je moest vechten om erop te klimmen en elkaar verdrinken om de baas ervan te zijn. Iedereen die op het bed lag moest worden omgekieperd en onder water worden geduwd. Tegen de tijd dat we bijna dood waren en moeder zich bij ons had gevoegd en naast ons op het bed dobberde, de zon brandend op onze drie zoute ruggen en onze benen bungelend in de zee, zagen we mijn vader op het strand staan, mijn vader die niet kon zwemmen en zwaaide dat het tijd was om naar huis te gaan. “Joehoe schat!” riep mijn moeder ook al kon hij haar niet horen. “We komen er aan!” En dus peddelden we weer terug naar het strand, waar het luchtbed door middel van de rituele dans die het eind van de dag aangaf, met blote voeten moest worden klein gestampt en opgerold zodat ie weer terug in de Mini paste, samen met de strandlakens, de parasol, het Coppertone zonnebrandmiddel, de bijna lege thermosfles, de badminton-set, het boterhammen blik, onze bebloemde

badmutsen, onze stripboeken en onze flippers en snorkels.

Mijn vader kwam met een strooien hoed op ietwat onvast uit de Chiqinquito waar hij de rekening had betaald, wankelend over het ruige parkeerterrein naar de Mini waarvan wij de klep stonden dicht te duwen met z'n drieën, en zei: "Blijkbaar zijn wij twee jaar te laat."

Mijn moeder keek op haar horloge.

"Echt waar? Je zei zelf dat de Spanjaarden niet eten voor acht uur! En het is pas zes uur. Dus volgens mij zijn we eerder te vroeg."

"Inderdaad!" beaamde mijn vader, in gedachten dit briljante antwoord noterend om te gebruiken in zijn script. Hij was filmschrijver, en die maken altijd van alles wat je zegt een dialoog.

Omdat we de Mini niet dicht kregen, werd de klep vastgebonden met mijn moeders bikini topje, waarna wij onze brandende lichamen erin propten en hotsend en botsend over de landweg Playa d'en Bossa verlieten, in de richting van de oude stad. Onderweg moesten we twee keer het portier openen zodat ik kon overgeven, wat ik altijd iedere tien minuten deed. Maar dat was onze normale manier van reizen, en het weerhield mijn ouders nooit om lange, hele lange afstanden te rijden. Mijn record stond op 36 keer kotsen op 900 kilometer. Gelukkig hoefden we deze keer niet zo ver te gaan. Want dit jaar hadden wij een vakantiehuis. En niet zomaar een. Een kasteel!

HET HUIS

Een week geleden hadden we het huis voor het eerst betreden. Voor zover het al een vleugel van een Moors kasteel betrof, moet Calle Juan Roman nummer 8 wel het onderkomen van de laagste bedienden van de bediending zijn geweest. Het leek in feite meer op een lage blok flats uit de Bijlmermeer dan op een onderdeel van het monumentale Dalt Vila, of 'La Pena' zoals dit historische deel van Ibiza's oude stad heet. Mijn vader had dit al eens eerder geflikt: in een restaurant had hij mij wijsgemaakt dat ik een prachtige bloem te eten zou krijgen, terwijl het feitelijk een zure *Crassula Ovata*: een vlezige groene artisjok bleek te zijn, waarna ik tien jaar lang in restaurants niets anders dan kip met patat durfde te bestellen. Papa was verbaasd toen ik niet meer dan één enkel blaadje wilde proeven. "Maar het is een bloem!" hield hij vol.

"Het is een kasteel," zei hij nu, terwijl wij door zijn ogen naar de saaie grijze muur met de bladderende houten deur erin probeerden te kijken. Hij opende deze en we zagen een steile trap die omhoog, naar een volgende deur leidde. Toen hij eindelijk de goeie sleutel daarvoor had gevonden te midden van de bos roestig oud ijzer in zijn hand, merkten we dat deze deur al open was. We duwden 'm wijd open en stapten in een ruimte die wellicht ooit een keuken was geweest. Er was een donker en hoog balkenplafond en een enorme open stookplaats voor het roken van ham. Aan het einde was nog een deur, die weer leidde naar een ander donker

vertrek en daarna nog drie deuren en kamers, waardoor wij mijn vader volgden als eendjes in een sloot, tot hij de laatste opende en een golf zonlicht ons overspoelde.

“Het balkon!” kondigde pa trots aan.

We stapten over de drempel en stonden daar, verbijsterd. Het was duidelijk waarom mijn vader het huis gekocht had : het had over honderden middeleeuwse daken, gespikkeld met paarse bougainvillea en witte jasmijn aflopend tot aan de felblauwe zee, een adembenemend uitzicht. In de haven konden we het schip zien liggen dat ons hier op dit eiland gebracht had, en aan de overkant van de baai lagen groene heuvels bedekt met pijnbomen en witte stranden aan hun voeten. We zouden hun namen leren kennen en de smaak van die woorden zou aan onze lippen blijven kleven als een buitenlandse lekkernij: “Talamanca”, Cala Llonga’, ‘Santa Eulalia del Rio.” Maar op dit moment was het nog een anoniem uitzicht. Een paar zeemeeuwen dreven op de wind boven ons hoofd, langzaam cirkelend naar de haven. Ik spreidde mijn armen wijd en sprong van het balkon, met de wind onder mijn vleugels en voegde mij bij hen. O hoe vaak droom ik niet dat ik kan vliegen !

Achter mij klonk een scherp gekraak. Mijn moeder pakte een scherf van een gebroken bloempot op en mijn vader keek ernaar en zei: “Geen geraniums alsjeblieft!” Twee weken later hadden we er vijftien. Mijn moeder

beweerde dat het de enige plant was die het uithield in de hitte op het balkon.

En dus beloofde mijn vader dat hij een tweede balkon zou bouwen boven dit eerste, zodat zij in de schaduw andere planten dan geraniums kon zetten en wij bovendien buiten konden dineren zonder dat we onszelf frituurden in de brandende zon.

“Als je nou toch bezig bent, schat, kan je misschien ook een behoorlijke badkamer maken?” suggereerde mijn moeder. Want het piepkleine kamertje met toilet en wastafel, dat misschien een wonder van moderne technologie was geweest voor de vorige eigenaars, was niet echt van onze tijd. We konden ons zoute hoofd wel onder de kraan steken, maar niet het zand van onze rug spoelen. De blauw betegelde douche en het ligbad werden met grote snelheid geïnstalleerd. Ik wist toen nog niet dat Spanjaarden als luie arbeiders werden gezien, die ‘manana por la manana’ zeiden, wat betekende dat ze nooit iets af maakten. De mannen kwamen om zes uur ‘s morgens en toen ze vertrokken en de stofwolk was gaan liggen die avond, hadden we onze badkamer. Dus nu konden we vijf keer per dag het zweet van ons afspoelen. En dat was ook wel nodig. Om de hitte nog beter te overleven kwam mijn vader een dag later thuis met een enorme propeller, hoog uit het open dak van de Mini stekend. Het was een reusachtige ventilator die met slome slagen de hete lucht in ons huis verplaatste, zodat wij daadwerkelijk konden slapen ‘s nachts, indien wij dat zouden willen. Maar dat wilden we

niet. We realiseerden ons al vanaf de eerste dag dat niemand op Ibiza 's nachts naar bed gaat. Nadat de zon is onder gegaan en de wereld in rode en paarse vlammen staat terwijl de hitte langzaam uit de lucht verdwijnt, komt het eiland tot leven. De kinderen, klaarwakker na hun lange siësta, gaan de straat op om te spelen, de oude weduwen met hun zwarte sjaals zetten hun stoel op het trottoir om met elkaar te roddelen en de jeugd trekt haar mooiste kleren aan om langs de haven te paraderen en te flirten met elkaar. Zelfs de katten en honden ontwaken uit hun vredige dutje en gaan elkaar weer achterna zitten door de nauwe straatjes. We hoorden die opwindende geluiden allemaal aan, terwijl we over de muur van ons balkon leunden en de lichten van de benedenstad 'La Marina' aan zagen floepen. De lucht was gevuld met de heerlijkste etensgeuren, en aangezien wij nog geen functionele keuken hadden en mama's stokbrood met paté van die ochtend z'n charme verloren had, besloten wij uit eten te gaan.

Ik trok mijn nieuwe kanten jurkje aan dat mijn moeder en ik in Amsterdam gekocht hadden. Het was nogal doorzichtig, maar omdat er een afbeelding van de maagd Maria op stond, dacht mijn moeder dat de boodschap duidelijk was. Met mijn lange bruine haar golvend over mijn schouders leek ik nog meer op een heilige madonna dan anders, terwijl mijn broer met zijn lange haar keurig gekamd eruit zag of hij de pruik van Diana Ross droeg. Hij trok zijn broek met wijde pijpen en zijn slippers aan.

“Alex ziet er uit als een beatnik,” merkte mijn vader hatelijk op. Ze keken elkaar walgend aan. Vader en zoon. Moeilijk te zeggen wie er de grootste hekel aan wie had. “Wat is een beatnik?” wilde mijn moeder vrolijk weten, “oh, wacht, ik weet het wel, een beatnik is een artiest. En Cybill zei dat dit een artistiek eiland is, dus dat zit wel goed!” En zo had ze zoals altijd, op haar spontane en onschuldige manier mijn vader de mond gesnoerd.

We stapten in de Mini en reden door het doolhof van smalle straatjes naar beneden, door de Middeleeuwse poort naar de bruisende nieuwe stad aan de haven. “Bud is still here,” was de naam van de bar waar we onze drankjes voorafgaande aan het diner gingen nemen. “Wie is Bud?” wilde mijn moeder weten, “en waar is hij?”

“Hier,” zei mijn vader, en gaf haar een glas Martini met een schijfje citroen. Ik had gevraagd om Horchata, een tijgernotensap dat smaakte naar schimmel op de muur van onze kelder, maar ze hadden het niet en dus kreeg ik niets.

“Waarom neem je niet wat ik heb?” Mijn broer had jus d’orange met een scheutje wodka. “Hier heb ik er twee van genomen op ons schoolfeest,” pochte hij, “en ik werd niet eens dronken!”

“Waarom zou je het dan drinken?” vroeg ik minachtend, “en het smaakt nog naar medicijn ook, gatver!” Maar ik was waarschijnlijk de enige op Ibiza die er zo over dacht. Er waren Cuba Libres, Gin Tonics, Bloody Mary’s, Pina

Colada's, Tequila Sunrises, Screwdrivers en Martini's on the Rocks op ieder tafeltje van elk terras. We zaten kaars recht op harde houten stoelen in een straat waar een eindeloze stoet bontgekleurde mooie mensen voorbij paradeerde: allemaal artiesten, geen enkele toerist. Ik voelde me in mijn witte kanten jurkje als een poppetje van papier: stijf en ouderwets. "Hee, kijk nu eens wie daar is!" riep mijn vader toen verrast.

"Bud?" vroeg mijn moeder.

Maar het was Cybill. Ze streek bij ons neer als een heerlijke frisse wind, lachend en ontspannen in een wijde, lange jurk met rinkelende armbanden en belletjes om haar enkels. Ze was verfijnd, ze was wild, ze was hip, ze was Ibiza. Alex en ik hadden haar het eerst ontmoet op een van onze huisfeesten in Holland, toen ze onze kinderkamer binnen was gestoven, op de vlucht voor 'al die ouwe zakken, die Sinatra draaien." Alex had een grammfoonplaat van de Rolling Stones op zijn pick-up gelegd en Cybill had op haar blote voeten met ons allebei gedanst. En nu was ze hier!

"Wat toevallig!" riep ik.

"Niet echt," fluisterde Alex, "Cybill woont hier. Zij is de reden waarom pappa het huis heeft gekocht. Zonder haar waren wij hier niet."

Dankbaar keek ik naar Cybill. Ze leek zoveel meer van onze leeftijd dan van die van mijn vader. Hij was echt veel te oud voor haar. Maar daar stond hij uit alle macht z'n buik in te houden, kijkend naar haar zoals een haan